

ROSH HASHANAH / YOM HADIN - 11-11 DI / TUUTI VAN

פלג המנחה עש"ק - 5:42 הדלקת נרות שבת - 6:41 ומן קריאת שפע / מ"א - 5:42 ומן קריאת שפע / הגר"א - 9:45 סוף זפו תפילה/הגר"א - 10:47 | שקיעת החפה שבת קודש - 6:56 | פוציו"ט צאת הכוכבים - 7:46 | צאה"כ / לרבינו תם - 8:08

> רעינות ופירושים לעורר את האדם לעבודת השי"ת והתחזקות באמונה ובטחון מאת

הגה"צ רבי גמליאל הכהו רבינוביז שליט"א ראש ישיבת שער השמים בירושלים עיה"ק

לשלום תהיה שנה טובה ומבורכת. שנה שלא נדע עוד מצער ויסורים. שנה שתהיד מלאה בבשורות טובות ישועות ונחמות, כל זה תלוי אר ורק בראש השנה הבא עלינו לטובה. ומי לא נפחר ולא נבהל כהיום הזה. רק זאת נחמתנו בעניינו. שהקב״ה הוא מלך רחום וחנוז, וברוב רחמיו וחסריו ישקיף בצר לנו ויקבל את תשובתנו לרחמים ולרצון ויושיענו, וכהמשך דברי רבי אמנון ממגנצא, "כי כשמר כן תהילתך, קשה לכצוס ונוח לרצות. כי לא תהפוזי במות המת. כי אם בשובו מדרכו וחיה, ועד יום

יודעיז שהקב״ה יעשה להם נס. אלא שלצד הפחר והיראה השורר ביום הזה. אסור לנו לשכוח כי יום זה הוא חג לה׳ אלוקינו. חלילה לנו להיתפס לעצבות ולדכדור כל שהוא. הן בנים אנו לה' אלוקינו לעד ולנצח נצחים. אין לנו אלא להשליך את יהבנו על ה׳ אלוקינו, להיות סמוכים ובטוחים שיגזור עלינו גזירות טובות ישועות ונחמות. מה לנו לפחר כאשר השופט הוא לא אחר אשר אבינו רועינו בכבודו ובעצמו. איז שום ספק שגם הוא רוצה בשבילנו את הטוב ביותר.

דברים נפלאים כתב בספר ׳סדר היום׳ (סדר ראש השנה). לאחר שמרחיב לפרש את מהלר היום הגדול והקדוש של ראש השנה. ואת סדר התפילות המרוממות שכלל ישראל מתפללים ביום זה, הוא מוסיף וכותב כהלשוז הזה: ״ובצאתו מבית הכנסת ילך לביתו וישמח ליבו ויבטח בהשם יתברר. ויקדש בלב שלם ובנפש הפצה וירחק ממנו כל יגון ואנחה, שלא ליתן פתחון פה למקטרג כי איז לו מקום אלא במקום יגוז ואנחה ומריבה וקטטה. וכז כתוב עליהם בדברי קבלה (נחמיה ח. י) 'קרוש היום לאלקינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם'. אלא צריך לשמוח בלבו ולהראות שמחה לכל כדי לסמות עינו של שטז. ויסדר שולחנו ויאכל. וישלח מנות לעניים ולאביונים כדכתיב (שם) אכלו משמנים וגו' ושלחו מנות לאיז נכוז לו".

אם כי הוא מזהיר את האדם שחלילה לא ימשר יותר מדי אחר האכילה והשתייה. ומסיים: "ונראה לי שבימים האלו איז ראוי לאכול ולשתות יותר מדאי. אלא פחות מז השיעור. כדי שלא יקל ראשו מתוך אכילתו. וישב באימה ויראה ולא יסיר דעתו מז הדיז והחשבוז". כיוצא באלו כבר כתב רבינו ה'טור' (סימז תקפא) בשם רבותינו ז״ל (ירושלמי ראש השנה ז:) ומבאר את השמחה הגדולה שצריכה לשרור בימים אלו, וכה כתב בקדשו: ״ורוחציז ומסתפריז, על פי המדרש. אמר רבי סימוז. כתיב (דברים ד, ז) 'כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו'. רבי חנינא ורבי יהושע אומריז. איזו אומה כאומה זו שיודעת אופיה של אלוקיה. פירוש. מנהגיו ודיניו. שמנהגו של צולם אדם שיש לו דיז לובש שחורים ומתצטה שחורים. לפי שאינו יודע איר יצא דינו. אבל ישראל אינן כן. לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ואוכלין ושותין ושמחיז בראש השנה, לפי שיודעיז שהקב"ה יעשה להם נס. לפיכר נוהגיז לספר ולכבס בערב ראש השנה ולהרבות מנות בראש השנה".

ובשופר גדול יתקע וקול דממה דקה ישמע ומלאכים יחפוון וחיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין לפקוד על צבא מרום בדין ... (מסף) חדות ה' היא מעוזכם. לב מי לא נרעד ונפש מי לא תפחד בהגיע היום הגדול הקדוש הזה, היום בו כל בריות עוברים לפניו כבני מרוז ונסקרים בסקירה אחת. ספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפגיו. כל אחד עובר בסר מי לשבט ומי לחסר. כל המעשים שעשה ופעל האדם במשך השנה כולם עולים וצפים באותו מעמר, הטובים הרעים, כל המחשבות וכל ההרהורים, שום דבר לא יסתר, אפילו מה ששכח כבר מזמן, אין שכחה מלפניו, וכמו שאנו אומרים בתפלה של הימים הנוראים: ״אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם. לפניר נגלו כל תעלומות והמוז נסתרות מותו תחכה לו. אם ישוב מיד תקבלו".

שמבראשית. כי איז שכחה לפני כיסא כבודך ואיז נסתר מנגד עיניך״.

רק מז ההתבוננות בפירוש המילות של הפיוט 'ונתנה תוקף' נתקפים אנו בפלצות ופחד, ״ונתנה תוקף קדושת היום כי הוא נורא ואיום. ובו תינשא מלכותך, ייכון בחסר כיסאר, ותשב עליו באמת. אמת כי אתה הוא דיין ומוכיח ויודע ועד, וכותב והותם וסופר ומונה. ותזכור כל הנשכחות. ותפתח את ספר הזכרונות. ומאליו קרא. וחותם יד כל אדם בו, ובשופר גדול יתקע, וקול דממה דקה ישמע, ומלאכים חפזוז, וחיל ורעדה יאחזוז, ויאמרו הנה יום הדיז, לפקוד על צבא מרום בדיז, כי לא זכו בעיניר בדיז. וכל באי עולם יעברוז לפניר כבני מרוז". כל הבריאה כולה עומדת למשפט ביום הזה, דומם צומח חי מדבר, כולם, אפילו המלאכים שרפי מעלה זוחלים רועדים ביום הזה, אף על פי שכל אלו אינם בעלי בחירה כלל וכלל, ומלבד רצוז קונם אינם עושים כלום. בכל זאת. בהגיע היום הגדול והקדוש הזה מתמלאים גם המה באימה ויראה ונתקפים בפחר ואימה מז הדיז שנעשה ביום זה.

מה אנו מה חיינו. מה נענה ונאמר אנז, בני אדם קרוצי חומר, הלא לב יודע מרת נפשו את כל החטאים והפשעים שנכשלנו בהם. אפילו המצוות שעשינו. מי יוכל להעיד על עצמו ולומר שהם היו בשלמות הראוי. הלא כל אלו יבואו היום למשפט צדק ואף יעלו על כף המאזניים. היאר נמצא מרגוע לנפשנו מגודל הפחר והיראה כאשר כל צתידנו תולה צל בלימה. די לנו רק להתבונו במאורצות של השנה האחרונה בכדי להבין את גודל השעה ואת עומק הדין שנעשה ביום זה. כמה אנשים שבשנה שעברה עדיין היו עמנו והתהלכו בתוכנו ועתה כבר אינם בארץ החיים. סורים קשים וחולאים רעים שעברו על רבים מאחינו בני ישראל בארץ ישראל יבחוץ לארץ. ישיבות נסגרו על מנעול ובריה למשך חודשים ארוכים. תינוקות של בית רבז לא היו יכולים ללכת אל בית תלמודם לקנות תורה ויראה, זקנים ונערים משער שבתו. לא היינו יכולים אפילו ללכת לבית הכנסת לשפור שיח. ומי מדבר ממצב פרנסתם של אחינו בית ישראל. כמה פרנסות נתמוטטו והתדלדלו. כל הצולם כולו התנודד למקצה ועד קצה, וכל אלו המאורעות נחרצו בראש השנה של השנה החולפת. היאר נוכל להישאר שלווים ושאננים בהגיע עוד ראש השנה. כולנו שבורים ורצוצים. מצפים בכליוז עיניים שהשנה החדשה שבאה לקראתנו

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Coronavirus: Relevant Halachos in These Trying Times (25) Leaving Sifrei Torah Unattended. Ouestion: In our outdoor tent *minvan*, that we are having this year, we plan to have a break before Tekias Shofar for everybody to go home, use the facilities and make their own Kiddush. Can we leave the Sifrei *Torah* alone on the *bima*, covered in a *Talis*, as we do in *shul*? Answer: If everybody leaves, the *Poskim* rule (1) that even in a shul, the Sifrei Torah should be put back before they leave. Even though it will result in the shofar not being blown over the Sifrei *Torah*, this is fine because the only thing mentioned is to blow at the bima where the Torah is read the whole year.

Making Kiddush at Home. Question: In the above case, is making *Kiddush* at home permitted just as we do in the *shuls*? Answer: There is a complication. The *heter* to eat more than an egg-volume of *mezonos* before hearing the *shofar* is based on the fact that many people together will probably not forget to do the mitzvah, see Shabbos 147 (2). If so, one cannot rely on this *heter* when eating at home with only a few people. If one is careful not to eat more than an egg-volume of *mezonos*, it is permitted. Also, if he knows someone who is not going to eat, he can ask him to be a *Shomer*. That is, he tells him. "If I'm not back here by 11:45, come and get me at such and such an address." Then, it is permitted. If that option is not available there may be other *heterim* (the *shiur* might be more than one egg's worth; such a long *tefillah* can't be done without eating earlier).

מאת מוה"ר ברוך הירשפלד שליט"א ראש כולל עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס

Beracha On a Talis After Kiddush. Question: If I take off my Talis and go home for Kiddush, do I say a new beracha after coming back to minyan? This is also relevant to the longer breaks that many shuls have on Yom Kippur between Musaf and Mincha? Answer: In the case of *Rosh Hashana* where the break is shorter. no beracha is made. On Yom Kippur, it depends on the length of the break. There are different opinions of how long of a break necessitates a new beracha. Some say one hour, some say two, and some might hold even three hours. There are also different opinions whether leaving the place and returning necessitates a new beracha. Because of this, some seforim suggest that one only makes a second *beracha* if he was away for two full hours, see Hilchos Moadim (R' Devlitzki) (3). One can keep out of doubt if when he puts on his *Talis* in the morning before *davening*, he has in mind that the *beracha* should only hold until the break.

Mikva Before Yom Tov and Yom Kippur. Question: In these times of precaution, how does one deal with men going to the Mikva before Rosh Hashana, Yom Kippur and Sukkos?

Answer: Going to the Mikva before Yom Tov (R"H and Sukkos) is only a *minhag* (when there no *Bais Hamikdash*) and one does not take risks for it. Nevertheless, if it can be done in a safe manner, as decided by reliable people, it should be done. If it doesn't work out, one can stand under the shower for about three minutes, which is a partial replacement for men when a Mikva is not available. (Yom Kippur will be discussed next week bl"n)

The Kiffel Family

בין הריחים - תבלין מדף היומי - עירוביו דף מי

"השברד צריד שימעים - Our Gemara tries to figure out a way to make a ברכת שהחיינו על הכוס ס. Yom Kippur. First, the gemara thinks since the מקדש can't drink. maybe he should make the ברכה without drinking but this isn't a solution because we sav המברד צריד שיטעום. The aemara suggests giving it to a minor והיעיכו to drink, but then doesn't like this idea either. Rashi explains that not drinking from the wine after

to be רונשש לדבריהם. But adds this is only regarding *Kiddush*; other things that are said on a רונש. may be drunk by someone else. The איטת הגאונים explains דיעבד if someone else drank, he would be איטת הגאונים. A little further [רעגיד], however, the מחבר seems to contradict this שיטת גאונים & says one may make kiddush for others even if he doesn't drink from it. אוויס א אוויס א בגליוו אל השו"ע is being אוויס himself also. The later halacha is מאונים himself also. The later halacha is discussing a case where the מקדש was already אנא is just making kiddush for others. In this situation, it's as if the listeners are being מקדש themselves, so only they need to drink from the תרכאגן רמ"א. בוס says a Bris on Yom Kippur is done על הכוס the מינימן א נימיל ais given a

drop to drink from the כוס באנאי to the משנ"ב. The כוס explains that this is done as יכוס explains by us, so there is no גנאי to the כוס R' Moshe zt'' ואג''מ או' ח דיען savs that from the fact that we see how concerned our gemara was with making sure someone drinks from the crop apparently the drinking must be an integral part of the beracha & not just to be done to prevent a κιν. Therefore, when one is Yotzei כנס (or any other bracha made on a כוס) from someone else, he or she may not be מפסיק until the מפריש has actually drunk from the כניס

(1) קצה המטה תקציכ, ערך ש"י תקציט (2) משנה ברורה תרס"ט (3) עמוד מ"ו

Shana Tova Umesuka

R' Shlomo Zalman Lifshitz zt"l (Chemdas Shlomo) would say:

(1-888-Mailway)

"Chazal tell us that on Rosh Hashana, ספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו" - 'Books of the living and books of the dead are open before Him.' Why is it necessary to open the 'books of the dead' - those who have already passed on? Because when a person gets judged, everything is taken into account, including who his ancestors were and in what way did they affect him. Perhaps if the root of his sin comes from previous generations, his punishment will not be as severe."

This issue is dedicated A Wise Man would say: "Another year? What did you do with the one Hashem gave you last year?" by the Massel Family Printed By: Mailway Services, לעילוי נשמת האשה חיי בת as a token of our ➡ SIGNII 'T IS hidden 103.580+ Serving Mosdos and Businesses ר׳ אברהם קיפפעל ע׳׳ה gratitude to the Torah BUT totally with us! ...We don't feel Him... Worldwide Since 1980 ארצייט בצום גדלי י וונצביו Tavlin. Wishing you a 855.400.5164

BUT you CAN & must connect! *it's our Test*

למה הדבר דומה לשנה מובה תכתבו ותחתמו לאלתר לד

: Many years ago, there was a ruler in Spain by the name of Saladin, who was once arguing with some of his advisors about whose religion was the true one. Scholars of every religion were called and even a Jewish scholar named Ephraim Santizi was brought in to decide who was right. They asked him. "Tell us. Santizi, who has God's true religion: the Christians, Muslims, or the Jews?" Not wanting to shame anyone, and recognizing the danger, Ephraim thought deep and hard, and answered by telling this story.

There was a large and precious ruby that contained a wonderful power. Whoever held it close to his heart found that his life was blessed with kindness and understanding. It was owned by a jeweler who cut and polished it so perfectly that everyone was astonished by its beauty.

The jeweler had three grown sons. Each one wanted the ruby more than anything else. The time came for the jeweler to go on a long journey. Each begged him for the iewel. As he was about to leave, the ieweler met with each son separately. He gave each one a ruby, saving, "This is for you and for you alone." When he was gone, the three sons were surprised to see that the three rubies looked identical. They said, "Our father must have owned two other rubies. He cut and polished them to look exactly like the true one." Each one claimed that he had the true iewel and that the other jewels were fakes. They argued and accused each other of lies and trickery.

Finally, they went to a judge and told him the whole take that first step to sweeten the lives of others.

על הפטרות 7177

הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים .... (ירמי׳ לא-ימ) While they may not appear to be connected, the two Haftoros that are read on the two days of Rosh Hashana have a singular centrist theme which contains a powerful

and inspiring lesson for each and every Jew. The Haftorah of the first day of Rosh Hashana tells the story of Shmuel HaNavi's mother, Chana, who was desperate for a child, and how during her annual pilgrimage to Mishkan Shiloh, she quietly wept and entreated Hashem to bless her with a son, promising to dedicate him wholly to the divine service. Apparently, her actions looked curious and thinking she was intoxicated, Eli HaKohen berated her, until Chana explained to him that she had been whispering in prayer. Eli apologized and blessed her that Hashem should grant her request which resulted in the birth of the great Shmuel Hanavi.

The *Haftorah* of the second day of *Rosh Hashana* retells a prophecy from Yirmiyahu HaNavi, who foretold Hashem's promise to return His children to Eretz Yisroel. Often referred to as a "Prophet of Doom," it is interesting that Yirmiyahu also spent many days steeped in intense

story. They then asked him, "So, which is the true jewel?" The judge studied all three rubies, but he could not see a single actual difference. Finally, he said, "I cannot tell you, Only your father knows the answer." The sons were deeply distressed. They were about to leave when the judge spoke up again. "But I can tell you how to prove that your jewel is not a false one." "Tell us!" They begged.

He told them, "The property of this jewel is that whoever holds it close to his heart will find that his life is blessed with kindness and understanding. My suggestion to each one of you is to live your lives in such a way that you always act with kindness and understanding. Then, who cares which is the real jewel - the whole world will say that your jewel cannot be false because your life is truly blessed."

Ephraim Santizi concluded his story and without offending any religion, he answered the question perfectly. נמשל: We spend innumerable hours davening on Rosh Hashana for a good year, a year of growth and happiness. But often we forget that if we wish to merit a "Sweet New Year" we have the power to make it happen. If we live our lives with kindness and understanding toward others, Hashem will then bestow upon us a similar kindness and mercy that will our lives full with joy, satisfaction and goodness. Let us take the time on this Yom Tov - and beyond - to show Hashem how we act unto others so that He will then act unto us in the same manner. A Shana Tova Umesukah is attainable if we

אשר בחר ביביאים

praver and devotion, hoping to avert his own prophecies. The tefillos of Yirmiyahu Hanavi are renowned and with tremendous heartbreak and grief, he attempted to pray on behalf of his fallen Nation, so that they should be redeemed rather than exiled.

R' Avraham Pam zt''l conflates the two *Haftoros* by explaining that they both speak of the incredible tool of Tefillah which can literally alter the course of history. Chana merited a son who was equated to Moshe Rabbeinu and Aharon Hakohen, due to her fervent pravers, and Yirmiyahu managed to somewhat stave off Hashem's anger at Klal Yisroel and secure a promise to return Bnei Yisroel to their homeland and eventually to better times, as a result of his entreaties. *Tefillah* is a gift from Heaven, a gift that has become the unique craft (אומנות) of the Jewish people and we are meant to employ it by storming the heavens. When we do. *Hashem* listens.

Prayers are never meaningless, and there is no better time than Rosh Hashana and the Yamim Noraim to pray for whatever one needs. May all of our tefillos be niskabel and we should all be *zoche* to a *Gut Gebenched Yur*.

ה' היא מעזכם', כי השמחה והחדוה שיש לפני הקדוש ברוך הוא הוא ממכם. בכוח השמחה שאתם מעוררים בעולם ושמחים במלכותו יתברך שמו. ועל כז בוודאי תהיו ששים ושמחים ביום הזה שהוא יום תחילת מעשיו.

איז לנו מלד אלא אתה. מרנא ורבנא ה׳חתם סופר׳ זי״ע (תורת משה – דרוש לכ״ז אלול תקצ״ה) הוסיף בדרך זה ואמר עוד, כי כאשר האיש ישראל משליר את נפשו מנגד בעבור כבוד השי״ת. הוא עוזב את החשבונות שלו עצמו. ובמקום שיתעצב בבכי ותחנונים על נפשו ויעשה כל מיני השתדלויות לצאת זכאי בדינו. הרי הוא מתעלם מזה עד שאיז זה תופס מקום אצלו. בבחינת יעבור עלי מה, ותחת זאת הוא בוחר לשוש ולשמוח בשמחתו של הקב״ה על יום גינוסיא שלו (יום גינוסיא – יום שמעמידים בו את המלר). איז שום ספק שדבר זה מעורר רחמים על ישראל הרבה יותר מכמה וכמה תעניתים. כי כאשר רואה הקב״ה שבני ישראל אינם חסים על חיי צצמם. כל דאגתם הוא רק שיתגדל ויתקדש שמיה רבה – וימליר מלכותיה. בזכות זה הקב״ה מתמלא עליהם רחמים ומרחם עליהם והופר עליהם מדת הדיז לרחמים. צוד אמר ה׳חתם סופר׳ (תורת משה ר״ה – ד״ה לחזות בנוצם) לבאר את פשר השמחה הגדולה בראש השנה. והוא השמחה על שביום זה מתעוררים כל בית ישראל למגדול ועד קטז. צדיקים וגם פחותים, ומתקבצים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לשפור שיח לפני המקום ב״ה. ואף על פי שכל אחד מהם יש לו כוונה אחרת והשגה אחרת מדוע הוא בא לבית הכנסת ומדוע הוא מתפלל כל כר. אולם בסופו של דבר מתגדל ומתקדש כבוד שמים בעולם מכר. ולכז. כל מי אשר כבוד אלוקיו יקר בעיניו צריך לשמוח בשמחתו של השי״ת. וזהו א״כ הפירוש ׳אל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם'. כלומר. בראש השנה אסור להיות בעצבות כלל. מאחר שהקב״ה עצמו שמח ביותר בראותו את בניו אהוביו מתקבצים. כ״א באשר הוא שם. ובאים לביתו להתפלל ולעשות תשובה, אזי שמחים אף אנו בשמחתו של הקב״ה.

לשנה טובה תכתבו ותחתמו. יעזור השי״ת שנזכה באמת לשנה טובה ומבורכת. להיכתב ולהיחתם בספרז של צדיקים גמורים יחד עם כל בית ישראל הקטנים עם הגדולים. שנת גאולה וישוצה, פרנסה וכלכלה, שנה שתכתבנו לחיים טובים, שנה שתעצור המגפה והמשחית מעלינו ומעל כל עמר בית ישראל. ועיקר העיקרים שאנו מבקשים ומצפים עליו תמיד. שיופיע עלינו הקב״ה בהדרו ויגאלנו לציוז ברנה. ויאתיו כל לעבדר ויברכו שם כבודר, וישמעו רחוקים ויבואו ויתנו לך כתר מלוכה.

מאת הרב אברהם דניאל אבשטייו

שליט"א מחבר ספר שדה אברהם

גורם שגם הקב״ה יתנהג עמו בשמחה ומשפיע עליו שנה טובה ומבורכת בכל מילי דמיטב. בפרט לאחר שהיום הזה הוא יום ההמלכה של הקב״ה. ואיז זה נאה להתנהג לפניו יתברך בעצבות באותו היום שממליכיז אותו. אדרבה אם ישמח ייעוז בהשי״ת על שביום זה נתגדל ונתקדש שמו הגדול בעולם ונותנים לו כתר מלוכה. בוודאי ישיב לו הקב״ה בשמחה על שמחתו. ולכז ציוה נחמיה לבני ישראל לשמוח בראש השנה. ואמר להם לכו אכלו משמנים

שתו ממתקים ושלחו מנות לאיז נכוז לו׳. ומדוע - ׳כי קדוש היום לאדוגינו׳. היות שהיום הזה גדול וקדוש להשי״ת. שבו תינשא מלכותו ומתחדש המלוכה שלו. לפיכר זאל תעצבו', אל תהיו אתם בעצבות ואל תגרמו לפניו עצבות חלילה. 'כי חדות'

עוד כתב **רבינו ה'טור'** (בסימן תקצז): "ואוכלין ושותין ושמחין – ואין להתענות

בו כלל. ונראיז דברי רבינו האי שכתב. יפה הוא שלא להתענות. שכך אמרו פרנסי

ישראל הראשונים לישראל - לכו אכלו מעדנים ושתו ממתקים" עד כאן לשונו.

היינו שהיו פרנסי ישראל מזרזים את העם לאכול ולשתות ולהתענג בתענוגים

ביומא דראש השנה, בהמליצם ע״כ את מאמר הפסוק שאמר עזרא הסופר לישראל

(נחמיה ח. י): " לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאיז נכוז לו. כי קרוש

היום לאדונינו. ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם". וביאר הרה"ק ה'ישמח ישראל'

מאלכסנדר זי"ע בשם הצדיקים הקרושים מלעכאוויטש ומוורקא זי"ע. כי השמחה

גדולה שישנו בראש השנה. הוא מתוקף האמונה שמאמינים בני ישראל בהקב״ה

בוטחים בו שיוציא כאור משפטם לחסד ולרחמים. אף על פי שמצד מעשיהם הם

ודעים שאינם ראויים לזה כל כר. כי איז בידם די מצוות ומעשים טובים שיוכלו

לבטוח עליהם בדינם. בכל זאת סמוכים ובטוחים בהשי״ת שירחם עליהם כרחם אב

על בנים. האמונה הזאת מעוררת שמחה גדולה בשמי השמים העליונים וגורם

שיתהפר עליהם מדת הדין לרחמים רבים. וזהו ׳חרות ה׳ היא מעוזכם׳. דהיינו

כי קרוש היום לאדוגינו. ובספר הק' 'אור המאיר' ביאר על פי המאמר הידוע של

הבעש"ט הק', שפירש את הפסוק (תהלים קכא, ה) ה' צלך - דהיינו שהקב"ה נוהג

עם האדם באותם המידות שהוא עצמו מתנהג. כמו הצל שמעתיק את אותם

התנועות של האדם, לפיכך כותב ה׳אור המאיר׳, שבראש השנה אסור להיות

בעצבות חלילה. כי אם בשמחה וחדוה. וכאשר האדם מתנהג בשמחה אזי הוא

האמונה שבוטחים בני ישראל בהשי״ת הוא עצמו גורם להשמחה הגדולה.

לקחי חיים ודברי התעוררות נסדרו עפיי פרשיות השבוע

יהא אדם רגיל לאכול בראש השנה רוביא דהיינו תלתן, כרתי, סילקא, תמרי, קרא. וכשיאכל רוביא יאמר: יהי רצון שירבו זכיותינו וכו' (או״ה תקפ״ג) - בענין מעם עשיית סימנים ליל ראש השנה - וענין נפלא לומר ׳כל מה דעביד רחמנא למב עביד׳ בראש השנה

> נה **החכמת שלמה** (שם) כתב לבאר הטעם שאנו עושים הסימנים ליל ראש. השנה וז"ל. "הנה הטעם מה שכתוב בש"ס (הוריות יב. א; כריתות ו. א) ובשו"ע לאכול דברים טובים ומתוקים. איז הכוונה דרך תפלה, דאיז מקום לתפלה בשעת אכילה. רק זה הוי לבטחוז ואמונה. כי מראה שהוא מאמיז ובוטח שכז יהיה. ובפרט לפי מה שכתבתי בדרושים לפרשת תבא שנת תרי״ב דבראש השנה יהיה משמח אומר כל מה שעושה הוא יתברך הוי לטובה, ובזה יהיה נהפך באמת לטובה. ולכך מהאי טעמא נראה שיהיה אדם רגיל לומר בראש השנה אחרי תפלת שחרית כל מה דעביד רחמנא לטב עביד וגם זו לטובה. ולכז מהאי טעמא תקנו לאכול מאכלים טובים ומתוקים ולומר עליהם כז. כדי שאם ח״ו נגזר להיפור יהיה נהפר ע״י אמירה זו לטובה. אמז כז יהי רצוז. ועייז בדרושים שלי לראש השנה שנת תרי״ב ביאור

הפטורת יום א' דראש השנה תפלת חנה ג"כ על דרך זה, עיין שם ודו"ק", עכ"ל. לבאר דבריו נראה. דיסוד ה׳סימנים׳ שאנו צושים. אינם סימנים להקב״ה. רק סימנים לעצמינו. להראות שאנו בטוחים שהשנה הבא עלינו תהיה שנה טובה ומתוקה. למשל. אם אחד הלד ללמוד להיות רופא ועמל ביגיעה רבה כמה שנים. אחרי שהשלים הלימוד וגמר הכל. עושים לו סעודה גדולה נאה ויאה לכבוד השגתו. ועל השלחו מניחיז דברים קטנים מעניני תחום הרפואה. להראות. שכז יהיה האיש הזה. וכז הוא בליל ראש השנה. שמכיווז שאנו בטוחים בהשי״ת שיהיה שנה טובה. על כז עושים הני דברים, להראות, שאנו בטוחים בטובתו ית'.

צוד יסוד נפלא כתב החכמת שלמה שביום ראש השנה יאמר: "כל מה דעביד

ל רחמנא לטב עביד" יש בו הכח להפוך הגזירה לטובה. ויש להוסיף דקו"ח בן בנו של קו״ח אם יאמר ״כל מה דעביד רחמנא לטב עביד״ קודם הגזירה, בודאי יכתב לשנה טובה ומתוקה בספר של חיים טובים.

וע"ע במש"כ הגאוז ר' שלמה קלוגר (קהלת יעקב דרוש ע"ג) וז"ל. "דהנה השמחה בראש השנה הוי תועלתו כר. על פי דברינו מכבר [חכמת התורה תולדות עמ׳ צא] בעזהי״ת בפסוק (תהלים קיח א-ב) ״הודו לה׳ כי טוב כי לעולם חסדו. יאמר נא ישראל כי לעולם חסרו". ובארנו הכוונה, על פי מה דמצינו (תענית כא. ע"א) בנחום איש גם זו שהיה אומר 'גם זו לטובה' ונהפר לטובה. הרי דהאמירה גורם הטובה. והיינו כי באמת מעשה ידיו ית' הוי הכל טוב. רק האדם באמרו שהוא רעה נהפר ע"י אמירתו לרעה. אבל אם אומר לטובה נעשה טובה, ולכר אמר "הודו לה" כי טוב כי לעולם חסרו״ הרי הכל הוי חסר אף הרעה. ומה דלא ראינו כז הוי חסרוז מצדנו. "יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו". שיאמרו כז ואז יהיה כז. והארכנו בזה בכמה דוכתא בעזה"י. ולפ"ז הנה באמת ח"ז בעת ביאת הרעה איז כח ביד האדם לקבלו בשמחה. ולכך הוי העצה דבראש השנה ביום המשפט אז יהיו שמחיז ויקבלו גזירות השי״ת עליהן בשמחה, ומקיימין אז מאמר ״יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו", ואז נהפך הכל לטובה", עכ"ל. דברים נפלאים עד מאוד!!

ונראה בביאור יסוד זה. דכשאומר אחר "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" הרי הוא פונה להשי״ת. ומאמיז שהשי״ת בורא ומהניג לכל העולם והוא לבדו עשה וצושה לכל המצשים, ומי שפונה להשי"ת זהו שהשי"ת יהיה מבטחו, והכל יהיה

עדותיך אתכט

והיינו שאף שהשגחת ה' על כולם ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן גחרים עליו למעלה, אבל אף נקיפת אצבע זו מגיעה לאדם עבור מעשיו, וכאשר אדם פונה אל השי"ת בכל נפשו, שומרו הקב"ה אף מנקיפין אצבע, אך בשעה שאינו ראוי, דהיינו שאינו פונה אל השי"ת משגיחין עליו ונותין לו חשבון נקיפת האצבע בעולם הבא. וזה יסוד האמונה בהשגחת שצדיקים הקב"ה משגיח עלידם ושומרם שיבאו לעולם הבא נקיים ... אמנם כאשר אין האדם פונה אל השי"ת ואינו סומך עליו בכל עניניו הנהגת הקב"ה עמו בדרך אדר, להענישם .... והכל תלוי לפי המדה שאדם בוטח בשי"ת", עכ"ל. ויסוד זה שהאומר: "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" יכול להפך מצבו שיהיה לטובה, אין זה נוגע רק לראש השנה, אלא גם לכל השנה כולד, כשנמצא אחד באיזה מצב שהיא, יש לו דכח לומר "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" ועל ידי זה יהפוך מצבו שיהיה לטובה כמו שנ"ל. בברכת כתיבה וחתימה טובה, ושנה טובה ומתוקה!

יודירה

TAT

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF - המלכה

Coronation! That word makes one think of *Rosh Hashana*. When Corona started right after *Purim* with a full-blown lockdown on *Pesach*, many were thinking, "If Hashem is trying to tell us to coronate Him and show COVID to the Master of the World, then this whole pandemic should have happened right before *Rosh Hashana*!" Or it should have had a different name. But it seems *Hashem*, in His infinite wisdom, knew that when *Rosh Hashana* would roll around, we would still not have fully gotten the message, so Corona is still very much in the air!

In the last six months, we have all learned many lessons from Corona. We have all listened to countless *shiurim*, received so much Corona *chizuk*, read articles and *divrei Torah* tying Corona into the *parsha* or the upcoming holiday, and have somehow wound up talking about, in just about every single conversation that we have had in the last six months, the number one topic of the day, which always includes the famous 3 words ... I don't know! Maybe we need to understand what CORONATION and COVID is truly all about. Maybe we need to stop saying ... "I don't know" and start saying very clearly one thing ... HASHEM MELECH!

Hashem not only rules over the entire world, but Hashem rules over ME! In fact, Hashem is in control of everything, including ME! So that leaves us with the question, Who is me? And if Hashem is controlling me, then who exactly is coronating Hashem as King on Rosh Hashana?

Rabbi Ezriel Tauber *zt*"*l* explains that *Hashem* created man in His Image. The only problem with that is the *Hashem* has no image. So what does it mean that we were created in the image of Hashem? It means that just as *Hashem* is the ONLY BEING that can do whatever He wants, so, too, man has free will, *bechira*. Man can choose to do whatever he wants. There is one difference between our free will and *Hashem*'s free will. *Hashem* can make anything, and everything happen. He and only He has the power to carry out His free will, and that is very fortunate for us because only *Hashem* truly knows what is good. Our free will is called *Bechira*, which means a choice. We have free will to

לטובה, כמו שפנה אל הש״ת. דהנה ידוע דברי המדרש (הובא בנפש החיים שער א', פרק ז') ז"ל, "ה' צלך כצלך - מה צלך אם אתה משחק לו הוא משחק לך. ואם אתה בוכה הוא בוכה כנגדך. ואם אתה מראה לו פנים זעומות או מוסברות אף הוא נותן לך כך. אף הקדוש ברוך הוא ה' צלך כשם שאתה הוה עמו הוא הוה עמך", ע"כ. והנה ר' יחזקאל לעוינשטיין (אור יחזקאל אמונה עמ' קכ"ג) הביא דברי ר' זונדל מסלנט וכתב שמובאר מדבריו יסוד גדול בענין אמונה בהשגחת הש״ת וו"ל, "זומתגלה לנו יסוד מחודש באופני השגחת הש״ת, שיש ב' דברים. א' השגחה. ובנוסף לכך יש השגחה מגדר שמירה, שאע"ג שהשגחת הש״ת וו תלויה לפי מעשי האדם, גדיקים וכשרים השגחה נוספת מגדר שמירה. והשגחה זו תלויה לפי מעשי האדם, וכפי אשר אדם פונה אל הש״ת. ובשעה שאדם פונה כולו להקב"ה, משגיח הקב"ה שומר עליו על כל מעשיו וכמו הצל כאשר אתה מראה לו כל גופך הוא מראה לך כל גופך, אך כאשר פונה אליו רק אצבע, אף השגחת ושמירת ה' היא רק בדרך זו.

> FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

make choices, but we have absolutely no free will how those choices will be carried out. In other words, we can choose to do something, but whether it will happen or not is totally not in our hands. Our free choice is just that, the freedom to make choices in our mind. We certainly must make a *hishtadlus*, because that shows how much we really are sincere in our choice. But the result of our effort has nothing to do with our effort. Everything that happens is because *Hashem* decided that it is good and therefore, He makes it happen. The only thing we can control is our choices.

Chazal teach us, "Hakol Bidei shomavim chutz m'yiras Shomayim." Everything that happens is in the hands of Hashem, the only thing we can control is our fear of Hashem. The Nesivos Shalom explains that this is why yirah is the same word as *yireh*, which means to see. We can choose to see *Hashem* in every aspect of our lives and coronate Him as King, which means to give Him all the COVID in the world. Yiras Shomayim means how much we actually see Hashem in our day to day lives. How much emphasis do we put on our relationship with Hashem and how much of our time is spent in the pursuit of materialistic goals, physical pleasure, enjoyment and the need for honor? Man was created on Rosh Hashana. He was formed by Hashem, and Hashem breathed into Him a piece of Himself. Man was created in the Image of G-d. He and only he would have the freedom to choose Hashem. So man was created, and man sinned. Man chose himself over Hashem. He decided that if he ate from the forbidden fruit, he would be able to serve Hashem on a higher level. He chose to see himself rather than *Hashem*. This is true Avodah zara. It is foreign service. It is Idolatry, literally I-dolatry, serving I - himself - rather than Hashem.

On *Rosh Hashana* we are meant to recreate ourselves. We are once again created in the image of *Hashem*, and we have the power to choose to make *Hashem* King of our lives, or rather make ourselves King over Hashem. This and only this is what we do in this world. On *Rosh Hashana*, we have the power to rectify the sin of man and set the world straight again. The only way we can do this is if we understand what

But the *Baal HaTanya* himself, shouldered the lion's share of responsibility for Napolean's downfall. His *avodah* during that period of time was of an ascetic level and moved worlds in a literal sense, to effect Divine retribution for the enemy. *Chassidim* tell of a "contest" that took place on the morning of *Rosh Hashana* between R' Schneur Zalman and the **Maggid of Kozhnitz, R' Yisroel Hopstein** *zt"l*, to decide the outcome of Napoleon's war against Russia. Throughout the *davening* on *Rosh Hashana*, much is recited about the coronation of *Hashem Melech*, King of the Universe, but the moment of the *shofar* blast, is the precise time when it actually takes effect. It is the moment when the Almighty rises way above and takes His subjects into His loving embrace, effectuating His divine involvement in human affairs for the coming year.

Both *Rebbes* understood that this moment of this very year was auspicious and each endeavored to be the one to sound the *shofar* in the fateful year of 5573 (1812-1813) and thereby hope to influence the supernal decree. The *Kozhnitzer Maggid* arose well before dawn, immersed in the *mikvah*, began his prayers at the earliest permissible hour, prayed speedily, and sounded the *shofar* as early as time would allow him. But R' Schneur Zalman bested him on this occasion. Departing from his common practice and his typical preparations before *Tefillah*, this year, he sounded the *shofar* literally at the crack of dawn, even before the morning prayers. He gathered together a minyan of *Yidden* and at the exact second of dawn, the *Rebbe* himself blew the *shofar* with a series of strong and shrill blasts. All those present could feel a change happening right before them and the *Rebbe*, too, felt confident that his work was complete Napolean would fall that very year.

When events were borne out and the military might of the Czar defeated the French armies, people came to recognize that R' Schneur Zalman had a large hand in affecting these events. Even the *Kozhnitzer Maggid* had to admit this was the case. "The *Litvak* ('Lithuanian', as R' Schneur Zalman was affectionately called by his colleagues) has bested us," he said, far far away in the town of Kozhnitz, to his uncomprehending disciples.

That very year, the *Baal HaTanya* passed away while fleeing Napoleon's advance on Moscow in the winter of 1812. Nevertheless, his role in the defeat of Napoleon was recognized by Alexander I, the Czar of Russia, who awarded him and his descendants the title and privileges of a "Citizen Honored for Posterity."

והיא מרת נפש ותתפלל על ה' ובכה תבכה ... (הפמרה ליום ראשון של ראש השנה)

Jewish women have long been praised for their ability to speak from the heart and pour out their emotions to *Hashem*. The *Tefillos* of our *Imahos* as well as Chana, Esther, and other notable women serve as an example of the power and importance of women's prayers. In some circumstances, their prayers even take precedence over those of men.

R' Yitzchok Zilberstein *shlit'a* recounts the following story in one of his *Teshuvos*. During the Summer and *Elul zmanim* in 1991 (5751), the *Ponovezher Yeshivah* in *Bnei Brak* experienced a tremendous growth in the number of *bochurim* attending the *yeshivah*. As *Rosh Hashana* approached, and the amount of students swelled considerably, there grew a concern that for the *Yamim Noraim*, there would simply not be enough space in the oversized *Beis Medrash* to accommodate the overflow of *bochurim*. As it was, the *Beis Medrash* was tremendous - and there still wasn't enough room!

No matter how they calculated, the numbers did not match up and a few recommendations were put forth to try and make things work for *Rosh Hashnan* and *Yom Kippur*. One idea was to erect a wall that would split the considerable women's section in half in order to open up many more seats for the men and *bochurim*. It seemed rather obvious to the *Yeshivah's* faculty that based on the dictates of *halacha*, the *bochurim* of the *Yeshivah*, who have an obligation to *daven* with a *minyan*, should take precedence over the group of women that would come to *daven* in that space.

Before they could enact any new arrangement in the Yeshivah, though, they first had to receive the permission of the *Rosh Yeshivah*, **R' Menachem Man Shach** *zt''l*. They came to his office and explained the difficulty they were having trying to fit everyone into the *Beis Medrash*, and the proposal to split the *Ezras Nashim* and give the men a considerably larger amount of space. R' Shach listened wordlessly, and after he was informed of all the intricate details he responded, to their surprise, that he needed some time to weigh the issue.

Two days later, R' Shach returned with his answer. He said the following: "Let us carefully consider who are the individuals that will be *davening* with us during the *Yamim Noraim*. The women's section is made up of many women who, due to their personal situation in life, come to *shul* with very special prayers that they need to recite. Some of the women who come are not yet married, some are praying for children, some are seeking *refuos*; they pour their hearts out with supplication to merit blessing from the Almighty. Some who attend *davening* in the *Yeshivah* are older women, widows, who are here without husbands and feel the pain of loneliness."

R' Shach's eyes welled up with tears as he continued. "The supplication of the women who join us emanate from a deep place. Their *tefillos* are saturated with tears. Their prayers, perhaps more than ours, have the strength to break through even the locked gates in heaven. Therefore, we must understand that our entire *Yeshivah* rests on the prayers of women - how can we possibly allow even one less woman to attend?" The matter was closed.

That year, and every year after, R' Shach did not allow the women's section to be diminished by even a single chair.

Avraham Avinu's home? At first glance we would think that it may be in order to have adequate *posukim* for the requisite five *aliyos*. But upon further examination we see that *Hashem* judged and answered Yishmael's supplications "באשר הוא שם" - as he was at that moment. *Hashem*, in His infinite compassion, judges us based on "who we are today" and not according to what we were yesterday.

The commandment to send Hagar and Yishmael away was a *nisayon* for *Avraham Avinu*. Nevertheless, he obeyed the request of his wife Sarah, for he knew that for the sake of *chinuch habonim* one must make sacrifices. In so many areas of child rearing we are faced with challenges. *Avraham Avinu* instilled in us the power to make the right choices and not sway or be swayed from the correct path and choice, for the sake of our precious children, our future. <u>Additionally, *Chazal* derive from the words "עותל ותרע" - "</u>

"And she (Hagar) went and got lost," that Hagar returned to her father's home and avodah zara. How exactly is that indicated? I once heard a *pshat* as follows: A *Yid* never ever gets "lost." He might lose his way from time to time, but Hashem watches and protects him, so he is never really lost. The fact that Hagar strayed and stumbled and "got lost" must be an indication that she wasn't acting like a *Yid*.

My *machshava* here is, that sometimes in our lives, we feel lost, and are lacking direction. We must remember that *Hashem's* love and embrace are our spiritual GPS, and we should never feel lost. He is watching us. Let us utilize His guide and directions to always find our way back home.

May *Hakadosh Boruch Hu* help all His children find their way back home this year and every year. And may He bring us all back home to *Yerushalayim Habnuya Bekarov*.

יה"ר שתהא שנת גאולה וישועה לכל עמו בית ישראל בכל מקום שהם

פעשה אבות .... סיפן לבנים

כל ישבי תבל ושכני ארץ כנשוא גם הרים תראו וכתקוע שופר תתשמעו ... (נוסה לתפילה מוסף לר״ה)

It is said that the renowned Chassidic *mashpia*, **R' Dovid Horodoker** *zt"l*, wept when Czar Nicholas II was overthrown during the Russian Revolution of 1917. "Why do you shed tears over the fall of a tyrant?" he was asked. "I weep," replied the holy *chasid*, "because a great *mashal* in *Chassidus* is gone."

He was referring to the *mashal* most employed by Chassidic teaching which is the metaphor of "kingship." Our relationship with *Hashem* is described by the *Torah* as that of a child to his father, a disciple to his master, a flock to its shepherd, among others. While these metaphors each express another facet of the bond between man and *Hashem*, there is a dimension to the relationship that can only be expressed by the model of a subject's relationship to his king. On *Rosh Hashana*, more than any other time, is the idea of *Hashem's* Kingship most prominent and it is our goal and purpose on the Jewish New Year to coronate the Almighty once again, as King over the entire world.

Thus, when the Czar of Russia - a tyrannical monarch with unlimited control and power - was overthrown, a *Rebbe* of *Chassidim* wept. How would a "king-less" generation understand the utter surrender of self that the king-subject relationship epitomized? How would they comprehend the awe accorded the One and only King whose rule is absolute and incontestable? What model would they have for one who transcends the personal to embody the soul of a nation? Never mind that most kings of history were unworthy metaphors of the divine sovereignty - nevertheless, he was still a king. A king is a king! And now that king is gone! And so R' Dovid wept.

During the Napoleanic wars of the 19th century, there were many righteous Jews who eagerly awaited liberation by Napoleon's armies. No longer would the Jewish people be locked into ghettos and deprived of their means of earning a livelihood; no longer would the country be allied with a religion hostile to the Jewish faith. Liberated from the persecution and poverty that had characterized Jewish life on European soil for a dozen centuries, the Jewish people would be free to deepen and intensify their bond with *Hashem* in ways previously unimaginable. Indeed, there were those who believed that a French victory would ready the world for the coming of *Moshiach* and the final redemption.

But there were other more cautious voices in the Jewish community who prophesied the exchange of material poverty for spiritual woe. Yes, the ghetto walls would fall; yes, the financial centers, professional alliances and universities of Europe would open their doors to the Jew. But at what price! The demise of the *shtetl* would mean the destruction of the spiritual center of Jewish life, the breakdown of the Jewish family and community, and the compromising of the Jew's commitment to *Torah* and *mitzvos*. Yes, Napoleon would free the Jewish body, but he would all but destroy the Jewish soul.

A major force in the Jewish opposition to Napoleon was the renowned **Baal HaTanya**, **R' Schneur Zalman of Liadi** *zt"l*. His prowess opposing Napoleon was almost legendary. He did more than warn against the dangers of emancipation; he battled Napoleon on all fronts, interceding on high to effect the French monarch's downfall and aiding Russia's earthly effort to defeat him. There was even a Chassidic spy, Rabbi Moshe Meisels of Vilna, who, at the *Baal HaTanya's* behest, worked as an interpreter for the French High Command and relayed their battle plans to the Czar's generals. Under strict and secret orders of the *Rebbe* himself, Rabbi Moshe Meisels would learn of the French military schemes and relay them through secret couriers to the Russian military. This helped, in no small amount, to turn the tide of a number of battles. we are here for and what we must do..

rith

Ē

Pha Bha

clot]

Code &

charity that simply

The most important *avodah* on *Rosh Hashana* is not to get angry or upset about ANYTHING. We have many *simanim* for a good year. We dip the apple in the honey; we eat pomegranates and dates and even the head of a fish. But if we get angry when one of the kids gets honey all over our new *Yom Tov* suit, or *shpritzes* pomegranate seeds all over the white tablecloth, then we have missed the point. We are serving ourselves and not *Hashem*. We are coronating ourselves as Kings of the world rather than accepting *Hashem* as the true Master of the world.

Imagine this ... you are sleeping in a cabin, and suddenly, a great light fills the room. *Hashem* suddenly speaks to you! He tells you that He has work for you to do. He shows you a very large rock in front of the cabin and tells you that your job is to push against the rock with all your might. You readily accept. So this is what you do all day for many years. You square your shoulders against the rock and push with all your might from morning until night. But every night when you go to sleep, you feel bad because you haven't moved that rock even a millimeter.

Since you feel discouraged, the yetzer hara decides to troubles. May we all be blessed with a k'siva v'chasima tova.

CONCEPTS IN AVODAS HALEV AND HEMSHECH HADOROS פחשבת הלב

that. But if one is sincere and blows a *shofar* in order to do

enter the picture. He puts all kinds of negative thoughts in

your head. "You are a failure; you are wasting your life, the

task is impossible. It is too much for you, why kill yourself

over this? Just give up." You were ready to do just that

when you decided to bring all your troubles to Hashem. You

say, "Hashem, I have been working long and hard in Your

service, putting all my strength to do what You asked, but

after all this time. I haven't moved the rock even a

Hashem answers, My beloved child, when I asked you to

serve Me, you accepted, and I asked you to push against the

rock with all your strength, which you have done. Never

once did I mention that I expect you to move it. Your task

was to push and now look at what you have become! You

are strong, you have formed muscles, you are determined, you

are persistent. Through the constant opposition, you have

truly grown great! True, you didn't move the rock, but your

job was to listen to Me, to push and to trust My wisdom. This

Rosh Hashana, so that He can finally bring an end to all our

Teshuvah and bring Hashem's Middas Harachamim down to

What more powerful tool of sincerity is there than the

"krechtz" - the sigh and groan of a Yid? A Yid who went

through a year of ups and downs; triumphs and pitfalls; was

healthy or r"l sick; financially successful or poverty- stricken;

a Yid who cries out to Hashem with his heart, soul and mind,

The Torah refers to Rosh Hashana as "Zichron Teruah."

This description is interesting because normally we blow the

shofar on Rosh Hashana. It's only when it coincides with

So why is it simply called a "זכרון". So why is it simply called

Zichron Teruah? Because every year, the blast that succeeds

in piercing the heavens is accompanied with a *lev nishbar*, a

broken heart, a sigh that escapes our mouths. That is our secret.

This past year- OIY! - how many "lev nishbars" are there?

We each sigh and *krechtz*, so many losses, so much havoc.

Let us all send our sighs and Zichron Teruahs up on high and

be *mispallel* for an end to past *tzaros* and for a new beginning

with the accompaniment of the Shofar shel Moshiach!

the world, then that's a whole different thing altogether.

is the most beautiful and effective *shofar* that exists.

May we be zoche to truly coronate Hashem as King this

you have done, and now I will move the rock for you!

millimeter! What am I doing wrong? Why am I failing?"

יום הזכרון הזה יום זכרון תרועה מקרא קודש ... (נוסח התפילות בר״ה)

The **Rema** in *siman 581-3* cites the famous *minhag* to refrain from blowing the *shofar* on *Erev Rosh Hashana*. The *poskim* offer two reasons: We hope to confuse the *satan* and to make a separation between the *tekiyos* of *Elul*, a *minhag*, and the *tekiyos* of *Rosh Hashana*, which are a *D'Oraysa*. Thus, we refrain from blowing the day before.

The **Mishna Berura** writes that even when the first day *Rosh Hashana* is *Shabbos*, like this year, and there is a break anyhow, we nevertheless refrain from blowing on Friday. In **Sha'ar Hatziyon** he further elaborates: *"Since we say the words 'Zichron Teruah' during the davening it's like a tekiah."* Thus, although we don't actually physically blow, it's considered as if we do by saying these 2 simple words. How can we understand this idea and apply it to our lives and to our *tefillos* on *Rosh Hashana*?

My machshava here is that in reality we are all baalei tokeah, not only this year, but every year. Each and every one of us blows his/her shofar. And I'll explain. The power of the shofar lies in the sincerity of its blower. If a person simply wants to produce a noise from a ram's horn, anyone can do

******

וה' פקד את שרה כאשר אמר ... (בראשית כא-א)

On the first day of *Rosh Hashana* we read the portion of the *Torah* that describes how *Hashem* "remembered" Sarah on the day of *Rosh Hashana*, allowing her to bear a child. This was also the case years later with Chana, and we read

about her travails in the *Haftorah* of *Rosh Hashana*. It is meant to remind us to *daven* really hard at this time, as they did, for children or for any other needed *yeshuos*.

The question is, why must we continue the *kriah* with the story of Yishmael and his mother being banished from